

İSTİSMAR

DİNÎ ve İNSANÎ DEĞERLERİ ŞAHSÎ ÇIKARLARA ALET ETMEK

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”أَعْطُوا الْأَجِيرَ أَجْرَهُ، قَبْلَ أَنْ يَجِفَّ عَرَقُهُ.“

Abdullah b. Ömer'in naklettiğine göre,
Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:
“İşçiye, ücretini *teri kurumadan önce* verin.”
(İM2443 İbn Mâce, Rühûn, 4)

عَنْ سَهْلِ ابْنِ الْحَنْظَلِيَّةِ قَالَ: مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِبَعِيرٍ قَدْ لَحِقَ
ظَهْرُهُ بِبَطْنِهِ فَقَالَ: ”اتَّقُوا اللَّهَ فِي هَذِهِ الْبَهَائِمِ الْمُعْجَمَةِ فَارْكَبُوهَا
وَكُلُّوها صَالِحَةً.“

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ:
لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الْمُحِلَّ وَالْمُحَلَّلَ لَهُ.

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه قَالَ: إِنَّهُ لَيَمْنَعُنِي أَنْ أُحَدِّثَكُمْ حَدِيثًا كَثِيرًا، أَنَّ
رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: ”مَنْ تَعَمَّدَ عَلَيَّ كَذِبًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ.“

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ عُمَيْسٍ الْخَثْعَمِيَّةِ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:
”...بئس العبدُ عبدٌ يَخْتَلُ الدُّنْيَا بِالْدينِ ... بئس العبدُ عبدٌ هَوَىٰ يَضِلُّهُ...“

Sehl b. Hanzaliyye'nin naklettiğine göre, Resûlullah (sav) (açlıktan) karnı sırtına yapışmış bir deveye rastladı ve şöyle dedi: *“Bu dilsiz hayvanlar hakkında Allah’tan korkun! Binmeye elverişli iken onlara binin; yenmeye elverişli iken onları (kesin ve) yiyin.”*

(D2548 Ebû Dâvûd, Cihâd, 44)

Abdullah b. Mes'ûd şöyle demiştir: “Resûlullah (sav), hülle yapan kişiye de kendisi için hülle yapılan kişiye de Allah’ın rahmetinden uzak kalması için beddua etti.”

(T1120 Tirmizî, Nikâh, 28)

Enes b. Mâlik şöyle demiştir: “Beni size çok hadis rivayet etmekten alıkoyan şey Allah Resûlü'nün (sav) şu sözüdür: *‘Her kim benim adıma bilerek yalan söylerse, cehennemdeki yerine hazırlansın.’*”

(M3 Müslim, Mukaddime, 2)

Esmâ bnt. Umeys el-Has'amiyye'nin işittiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: *“...Dini dünyaya alet eden insan ne kötüdür! ... Arzu ve isteklerinin kendisini saptırdığı insan ne kötüdür!”*...

(T2448 Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 17)

İ

stismar kelimesi bugünkü Türkçede kullanıldığı anlamıyla Allah Resûlü'nün yaşadığı dönemde ve daha sonra uzunca bir süre Arapların dilinde yer almamıştır. Bu sözcük, Arapçadaki “meyve, yemiş, bir şeyden elde edilen fayda” anlamlarına gelen “semere” kelimesinden¹ türetilmiştir. Son dönem sözlüklerde istismar, “toprağı işlemek, bir şeyi meyve verir hâle getirmek” anlamıyla yer almıştır. Ancak “istismar” ifadesi dilimize, “Bir şeyi veya bir kimseyi kendi çıkarına alet etmek, sömürmek, ondan haksız çıkar sağlamak.” şeklindeki olumsuz tanımıyla yerleşmiştir.

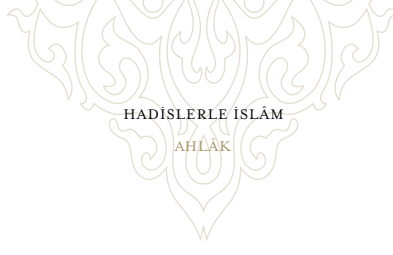
İstismar, yani “insanların birilerini veya bir şeyleri kullanarak haksız menfaat sağlaması” her çağ ve kültürde farklı şekillerde yaşanan bir durumdur, insanlık tarihi boyunca da görülmüş bir olgudur. İstismar söz konusu olduğunda istismar eden, istismar edilen ve istismarın konusu olmak üzere üç unsur karşımıza çıkmaktadır. İstismar edenler genellikle ekonomik, fiziksel, sosyal ve siyasal bağlamda gücü elinde bulunduran kimseler, istismar edilenler de söz konusu açılardan zayıf ve güçsüz olanlardır: Kadınlar, çocuklar, köleler, hizmetçiler ve işçiler hatta hayvanlar gibi. İstismara konu olan şeyler ise, güzellik, masumiyet, cinsellik, iyi niyet, emek, vakit, yetki, duygular ve değerler olarak sıralanabilir.

Hak hukuk, makam mevki, sevgi merhamet, erkek kadın demeden maddî veya mânevî her şeyi menfaat aracı hâline getiren istismar, ahlâk dışı bir anlayışın ürünüdür. Tarihî süreçte ve günümüzde özellikle, zayıfı ezme ve ondan menfaat sağlama, yani bizzat insanların istismarı şeklinde kendini göstermiştir. Bu nedenledir ki, Yüce Allah kullarına şöyle seslenmiştir: “Allah’a ibadet edin ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşta, yolcuya, elinizin altındakilere iyilik edin. Şüphesiz Allah, kibirlenen ve övünüp duran kimseleri sevmez.”² Dul kadınların ve yoksulların geçimini sağlamaya çalışanın, Allah yolunda savaşılan mücahid veya bütün vaktini ibadetle geçiren kimse gibi olacağını bildiren³ Allah Resûlü gibi bütün peygamberlerin tebliğinde hep zayıfı koruma ve onun hakkını ihlâl etme prensibi vardır. Bu yüzden onların etrafında ilk toplananlar, köleler, fakirler gibi toplumun zayıf ve istismara açık grupları olmuştur.

¹ FİS54 Feyyûmî, *Misbâhu'l-münir*, 54-55.

² Nisâ, 4/36.

³ B5353 Buhârî, *Nafakât*, 1; M7468 Müslim, *Zühd*, 41.

Kadınlar genellikle fiziksel, psikolojik ya da cinsel olarak istismara maruz kalmaktadır. Bunların bir kısmı kadının ticarî bir meta gibi algılanmasından, bir kısmı ise aile, çevre ya da toplum baskısından kaynaklanmaktadır. Kadının, her şeyden önce bir insan olduğu gerçeği göz ardı edilmektedir. Tıpkı câhiliye döneminde münafıkların reisi olan Abdullah b. Übey'in cariyesini para kazanmak için zina yapmaya zorlaması gibi.⁴ Kur'an bu istismara, bu hayâsızlığa sessiz kalmamış ve kullara şöyle seslenmiştir: *"ıffetli olmak isteyen cariyelerinizi dünya hayatının geçici menfaatlerini elde etmek amacıyla fuhşa zorlamayın."*⁵ Sevgili Peygamberimiz de insanların, her zaman olduğu gibi savaşlarda da kadınlara kötü muamelede bulunmamalarını ve onları istismar etmemelerini istemiştir. Hamile bir esir kadınla birlikte olmak isteyen birinin bu davranışını şiddetle kınamış, davranışının ne kadar hatalı olduğunu vurgulamıştır.⁶

Zayıf ve güçsüz durumlarından yararlanan, masumiyetleri kullanılan kişiler arasında çocuklar da bulunmaktadır. Aynı şekilde onlar da kimi zaman fiziksel, psikolojik ve cinsel istismara maruz kalmaktadır. Bunlar içinde en çok nefret uyandıranı, iyiyle kötüyü ayıramayacak kadar küçük ve masum olan çocukların, daha kötüsü bebeklerin istismara uğramasıdır. Bunun yanında, günümüzde köşe başlarında mendil sattırılan, dilendirilen, araba camı sildirilen, ağır işlerde sigortasız çalıştırılan çocuklar, artık neredeyse toplum için tepki gösterilmesi gerekmeyen alışıldık bir durum hâline gelmiştir. Hatta üzülerek ifade etmek gerekir ki zikredilen bu işler, başkalarından ziyade çocukların aileleri tarafından yaptırılmaktadır. Resûlullah'ın örnek şahsında insana ne kadar değer verildiğini idrak eden Hz. Osman, bir hutbesinde kendisini dinleyenleri bu konuda şöyle uyarmıştır: *"Zanaat bilmeyen cariyeyi para kazanmaya zorlamayın. Siz onu kazanca zorlarsanız, namusunu satarak para kazanır. Küçükleri de para kazanmaya zorlamayın. Zira küçük çocuk, bulamazsa çalar. Kanaatkâr olun ki Allah da sizi başkalarına muhtaç etmesin. Size düşen helâl olan yiyeceklere talip olmaktır."*⁷

Toplumda istismar edilen insanlar sadece kadın ve çocuklardan ibaret değildir. Ucuz işgücü adına ağır şartlarda az bir ücretle çalıştırılan işçilerin ve hizmetçilerin hakları da ihlâl edilmektedir. Allah Resûlü, kendi döneminde toplumun en zayıf kesimi olan köle ve hizmetçilerin bu konularından dolayı istismar edilmelerine hiçbir zaman izin vermemiştir. Aksine, *"İşçiye, ücretini teri kurumadan önce veriniz."*⁸ buyurarak işçilerine ücretini vermeyenlerin kıyamet gününde Allah'ı karşılarına alacaklarını

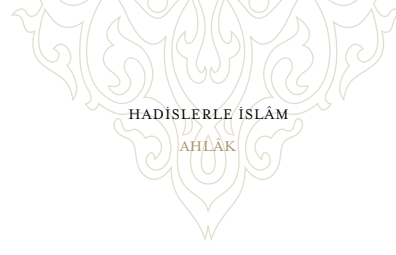
⁴ M7552 Müslim, Tefsîr, 26.

⁵ Nûr, 24/33.

⁶ M3562 Müslim, Nikâh, 139; NM2789 Hâkim, Müstedrek, III, 1053 (2/195).

⁷ MU1808 Muvatta', İsti'zân, 16.

⁸ İM2443 İbn Mâce, Rûhûn, 4; BS11863 Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, VI, 193.

haber vermiştir.⁹ “Sizden biriniz hizmetçisini döveceği zaman hemen Allah’ı hatırlasın da elini çeksın.”¹⁰ buyurmuş, onlara iyi muamele etmenin gereği üzerinde ısrarla durmuştur. Onları zayıflığından dolayı aşağılayıp istismar etmenin ancak câhiliye zihniyetine uygun olabileceğini söylemiş, kişinin hizmetçisine yediğinden yedirmesini, giydiğinden giydirmesini, taşıyamayacağı yükü yüklememesini, yüklediyse de yardımcı olmasını tavsiye etmiştir.¹¹ Aynı şekilde toplumda nüfuz sahibi olan kimselerin diğer insanların haklarına tecavüz etmesine de asla müsaade etmemiştir. Gençliğinde, zayıfları korumak, onların itibar sahibi kimseler tarafından ezilmesini, istismar edilmesini engellemek amacıyla kurulan Hilfû’l-Füdûl (Erdemliler Sözleşmesi) ismiyle meşhur antlaşmaya katılmış, peygamber olduktan sonra da bu antlaşmadan övgüyle bahsetmiştir.¹² Sosyal statüsü ne olursa olsun bütün insanları eşit gören, onları maddî özelliklerine göre değil ancak Allah’a bağlılıklarına ve samimi inançlarına göre üstün tutan¹³ İslâm Dini, bu tür istismarların önünü tamamen kapatmıştır.

İstismara uğrayan bir başka grup ise hayvanlardır. Akıl sahibi insanların dahi istismar edildiği göz önüne alınırsa, hayvanların kolaylıkla menfaat aracı olarak kullanılması şaşılacak bir durum olmasa gerektir. Hayvanların insanların zevklerine alet edilerek dövüştürülmesi veya vahşice öldürülmesi, vücut yapılarına uygun olmayan işlerde, ağır koşullarda, ihtiyaçları yeterince gözetilmeden çalıştırılması, hayvan istismarının en çok görülen şekilleridir. Hâlbuki dinimizde hayvanların yaratılış amacına uygun kullanılması emredilmiş,¹⁴ onlara merhametli davranarak iyilikte bulunmak fazilet sayılmıştır.¹⁵ Açlıktan âdetâ karnı sırtına yapışmış bir deve gördüğünde, “*Bu dilsiz hayvanlar hakkında Allah’tan korkun! Binmeye elverişli iken onlara binin; yemeye elverişli iken ise onları yiyin.*” uyarısını yapan Resûlullah,¹⁶ hayvanları hapsederek öldürmeyi¹⁷ ve onları canlı hedef yapmayı¹⁸ kesinlikle yasaklamıştır.

İstismara malzeme olan unsurlar somut olabileceği gibi, duygular, değerler gibi soyut olgular da olabilir. Günümüzde özellikle insanların merhamet duygularını ve iyi niyetlerini kötüye kullanarak haksız kazanç elde eden dilenciler yaygınlaşmıştır. “Allah rızası için.” diyerek el açan bu kişiler, aynı zamanda insanların samimi inançlarını da istismar etmekte, kendi çıkarlarına Allah’ın ismini alet etmektedirler. Bu nedenle Allah Resûlü, “*Az olsun çok olsun, servetine servet katmak için başkalarından dilenen kişi, kor ateş dilenir.*”¹⁹ diyerek inananları dilencilikten sakındırmıştır.

⁹ B2270 Buhârî, İcâre, 10.

¹⁰ T1950 Tirmizî, Birr, 32.

¹¹ B2545 Buhârî, Itk, 15; M4313 Müslim, Eymân, 38.

¹² HM1655 İbn Hanbel, I, 191; BN2/355 İbn Kesir, Bidâye, II, 355-356.

¹³ Hucurât, 49/13; T3270 Tirmizî, Tefstru’l-Kur’ân, 49; HM23885 İbn Hanbel, V, 411.

¹⁴ M6183 Müslim, Fedâilü’s-sahâbe, 13.

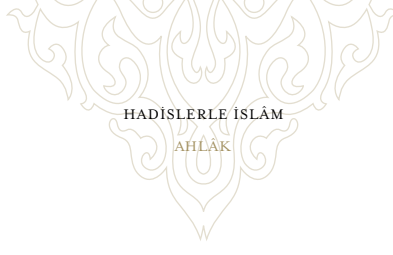
¹⁵ M5859 Müslim, Selâm, 153.

¹⁶ D2548 Ebû Dâvûd, Cihâd, 44.

¹⁷ M5057 Müslim, Sayd, 58.

¹⁸ M5062 Müslim, Sayd, 59.

¹⁹ M2399 Müslim, Zekât, 105.

Değerlerin istismarının en ağır şekli, dinin ve dinî değerlerin kötüye kullanılmasıdır. Resûlullah hayatta iken de vefat ettikten sonra da bizzat kendisini ve onun tebliğ ettiği dini istismar etmeye cüret edenler olmuştu. Söz gelimi Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olan ve Hz. Peygamber'in Huneyn Savaşı sonrası kalplerini dine ısındırmak için ganimetlerden yüzer deve verdiği²⁰ kişilerden biri olan Uyeyne b. Hısn, Tâif Kuşatması'na da katılmıştı. Ancak onun muhasaraya katılmasının ardında farklı bir neden yatmaktaydı. Nitekim Uyeyne arkadaşlarından biriyle konuşurken asıl maksadının Resûlullah'a yardım etmek olmadığını, ganimet olarak Sakîfli bir cariye almak istediğini itiraf etmişti.²¹ Uyeyne istismarcılığı huy edinmiş olacak ki Hz. Peygamber'in vefatından sonra, Akra' b. Hâbis ile birlikte Hz. Ebû Bekir'den de maddî talepte bulunmuştu. Çünkü kalpleri İslâm'a ısındırılmak istenen kimselere çeşitli hediyeler verilmesini, kendisi için kolay kazanç elde etme vasıtası olarak görmüştü. İslâm'ın yararı için uygulanan önemli bir dinî ve siyasî strateji, sömürü aracı hâline getirilmişti. Fakat Hz. Ömer, İslâm'ın böyle menfaatçi insanlara ihtiyacı olmadığını söyleyerek ikisine de meydan okurcasına karşı çıkmış ve isteklerini reddetmişti.²²

Asr-ı saadette yaşanan başka bir olay, Hz. Peygamber'in görevi istismara yol açabilecek rüşvet niteliğindeki uygulamaların önüne geçme hususundaki hassasiyetini göstermektedir: Ezd kabilesine mensup İbnü'l-Lüthbiyye isimli bir adam Süleymoğulları'nın zekâtlarını toplamak üzere Peygamberimiz (sav) tarafından görevlendirilmişti. Toplama işini bitirip geldiğinde zekât için verilen malları Resûlullah'a teslim etmiş, ancak bir kısmını kenara ayırıp, "Yâ Resûlallah! Bu size aittir. Bu da bana hediye edilendir." demişti. Bunun üzerine Resûlullah, "*Gerçekten öyleyse, sen ana babanın evinde otursaydın bu hediye sana gelir miydi?*" demiş, ardından bir hutbe vererek insanların haksızlıkla elde ettiği malların, kıyamette ağır bir ceza olarak karşılırlarına çıkacağını ifade etmiştir.²³

Din istismarının bir başka şekli de birtakım ibadet, hüküm ve uygulamaların kötüye kullanımı şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Meselâ, hülle, üç talâkla boşanmış bir kadının dinen meşru bir şekilde eski eşine dönebilmesi için²⁴ düzenlenen gayri ahlâkî bir çözüm yolu, hileli bir evliliktir. Burada nikâhın istismar edilmesi söz konusudur. Allah Resûlü ise, nikâh akdinin suistimal edildiği bu hileli evlilik merasimine taraf olan iki kişiye Allah'ın rahmetinden uzak kalması için beddua etmiştir.²⁵ Hz. Peygamber

²⁰ B4336 Buhârî, Meğâzî, 57.

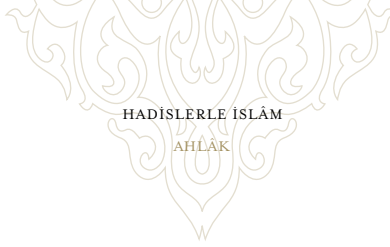
²¹ HS5/157 İbn Hişâm, Sîret, V, 157.

²² BS13464 Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, VII, 31.

²³ B6979 Buhârî, Hiyel, 15; M4740 Müslim, İmâre, 27.

²⁴ Bakara, 2/230.

²⁵ T1119, T1120 Tirmizî, Nikâh 28; HM1289 İbn Hanbel, I, 150.

boşanma hükmünün ve aynı zamanda kadının istismar edildiği diğer bir olay karşısında da sert bir şekilde tepki vermiştir. Kendisine, bir adamın hanımını üç talâkla bir defada boşadığı haber verilince, “Ben aranızda iken Allah’ın Kitabı’yla mı oynanıyor?” diye öfkelenerek ayağa kalkmıştır.²⁶

Din istismarının en kötü ve aynı zamanda en tehlikeli şekli, Allah’ın Kitabı’nın ve Resûlullah’ın sözlerinin istismar edilmesidir. Kur’ân-ı Kerîm, Allah’a verdikleri sözü ve yemini az bir karşılığa değişen,²⁷ okudukları, kitaptan sanılsın diye kitabı okurken dillerini eğip büken²⁸ ve kendi menfaatleri için Tevrat’taki bazı âyetleri görmezden gelen, hatta bilerek tahrif edenlerin²⁹ din istismarı yaptığını ortaya koymuştur. Ayrıca daha önce kendilerine kitap verilenlerin, kimi zaman âyetleri keyfi biçimde yorumlayarak asıl mânâlarından saptırdıklarına, kimi zaman da lafızları değiştirerek kutsal kitapların ilk ve asıl hâlini bozduklarına dikkat çekmiştir.³⁰ Allah Teâlâ, aynı şekilde Kur’ân-ı Kerîm’deki müteşâbih âyetleri fitne çıkarmak ve arzularına göre yorumda bulunmak suretiyle istismar edenlerin olabileceğini de bildirmiştir.³¹ “Kur’an’ın müteşâbihlerine tâbi olanları gördüğünüz zaman, onlardan sakınınız. Onlar, Allah’ın bu âyette belirttiği kimselerdir.”³² buyuran Allah Resûlü de, inananların âyetleri istismar etmek isteyen kimselere itibar etmemeleri gerektiğini ifade etmiştir. Kur’ân-ı Kerîm’in başlangıçtan beri titiz bir şekilde yazıya geçirilmiş olması³³ ve Allah Teâlâ’nın onun, “değişmez ve korunmuş” olduğunu vurgulaması³⁴ dolayısıyla İslâm dünyasında Allah’ın Kitabı’na müdahale söz konusu olmamıştır. Fakat Resûlullah’ın uyarısına rağmen onun vefatından sonra İslâm tarihi boyunca ortaya çıkan pek çok siyasi ve itikadî grup, kendi icraatlarını meşrulaştırmak ve fikirlerini hâkim kılmak amacıyla âyetleri keyfi olarak yorumlayabilmişlerdir. Öyle ki birbirine taban tabana zıt olan iki grup düşüncelerine dayanak olarak aynı âyeti gösterebilmiştir.

Kur’ân-ı Kerîm’e göre daha geç kayda geçirilen ve belirli bir hacim sınırı olmayan hadisler ise çok daha fazla istismara uğramıştır. Siyasi ve itikadî fırkaların yanı sıra, şahsî çıkar elde etmek isteyen bazı kötü niyetli kimselerle İslâm’a zarar vermek isteyen kişi ve gruplar tarafından da hadisler uydurulmuş, Allah Resûlü’ne, söylemediği sözler isnat edilmiştir. Daha da ilginç olanı bazı dindar kimselerin dahi insanları iyiliğe teşvik ve günahlardan sakındırma maksadıyla Resûlullah’a söylemediği sözler atfetmekten çekinmeyip hadis uydurmalarıdır. Hâlbuki yanlış bir davranışı ondan daha yanlış ile düzeltmek, dini, dinen yasak olan bir

²⁶ N3430 Nesâî, Talâk, 6.

²⁷ Âl-i İmrân, 3/77.

²⁸ Âl-i İmrân, 3/78.

²⁹ Mâide, 5/41; B7543 Buhârî, Tevhîd, 51.

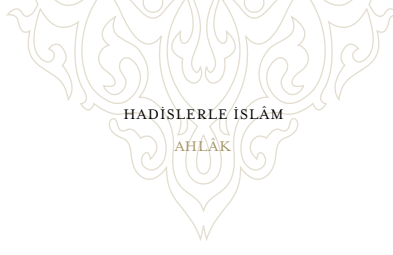
³⁰ Bakara, 2/75; Nisâ, 4/46; Mâide, 5/13.

³¹ Âl-i İmrân, 3/7.

³² B4547 Buhârî, Tefsîr, (Âl-i İmrân) 1; M6775 Müslim, İlim, 1.

³³ B4679 Buhârî, Tefsîr, (Tevbe) 20; T3103 Tirmizî, Tefsîru’l-Kur’ân, 9.

³⁴ Hicr, 15/9.

şekilde sevdirmeye çalışmak doğru değildir. Hangi niyetle olursa olsun Hz. Peygamber adına yalan söyleyerek, insanları aldatarak hadis uydurmak asla haklı görülemez. Allah Resûlü bir hadisinde sözlerini istismar etmek isteyen kimselere şu uyarıyı yapmıştır: “*Her kim benim adıma bile-rek yalan söylerse, cehennemdeki yerine hazırlansın.*”³⁵ Buna rağmen İslâm tarihinde hadis uydurma faaliyeti uzun yıllar devam etmiş ve uydurulan bu hadislerden bazıları meşhur hadis kaynaklarına dahi girerek günümüze kadar gelebilmiştir.

Allah’ın Kitabı’nı, Peygamberi’ni veya dinini çıkarlarına alet etmek isteyenler bugün de yok değil midir? Maalesef günümüzde din kisvesi altında, üstelik yaptıklarının yanlış olduğunu bile bile, sihir, büyü, fal, üfürükçülük gibi dine aykırı olan her şeyi yapan ve bundan kazanç elde edenler, bilinçsiz insanları sömürenler hiç de azımsanacak sayıda değildir. Allah Resûlü para ve şöhret kazanmak maksadıyla dini istismar eden böyle kötü niyetli kimseler hakkında bizleri uyarmıştır.³⁶ Zira onlar, Allah’ın affına ve rahmetine güvenip, nasılsa bağışlanacakları düşüncesiyle insanların doğrudan Allah’a yönelmelerini engellemekte, kendilerini aracı olarak göstermekte, halkın samimi inançlarını ve çaresizliklerini sömürdükleri gibi âdeta Allah’ın merhametini ve tevbeleri kabul etme vasfını da istismar etmektedirler.

İstismar ile para, makam, mevki, şan, şöhret, zevk ve ucuz işgücü gibi menfaatler elde edilebilmektedir. Hâlbuki dinimiz, kolay ve haksız yoldan kazanç sağlamayı, başkalarının sırtından geçinmeyi asla tasvip etmemektedir.³⁷ Her ne şekilde olursa olsun istismar, samimi ve ihlâslı bir mümine yakışmayacak, sakınılması gereken, ahlâksız bir tutumdur. Zira Resûlullah, “*...Dini dünyaya alet eden insan ne kötüdür! ... Arzu ve isteklerinin kendisini saptırdığı insan ne kötüdür!*”³⁸ buyurmuştur.

³⁵ M3 Müslim, Mukaddime, 2; B108 Buhârî, İlim, 38.

³⁶ T2404 Tirmizî, Zühd, 59.

³⁷ B2373 Buhârî, Mûsâkât, 13; D3528 Ebû Dâvûd, Büyû’ (İcâre), 77.

³⁸ T2448 Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 17.